

Zoran Ćirić

NIŠVIL

*Sve, baš sve, u ovoj knjizi
totalna je izmišljotina.
Dakle, svaka sličnost sa
stvarnim...*

URBO-TURBO, LJUBAVI MOJA!

Izašao sam u grad. Ništa se nije desilo. Ništa nisam smerao. Pomerao sam telo u hod. U susret svetlima i ljudima. Malo sam ja pratio njih, malo oni mene. Neki ljudi su stajali ispred „Jambo Daka”. Bilo ih je i na vratima. Neke ljude nisam našao unutra. Neki ljudi su se smrzli kad su me ugledali kako sedim za šankom. Sam, bez cigarete, bez čaše, bez podmetača. Do mene je sedela devojkica u vrlo kratkoj plisiranoj suknji. Primetio sam njene noge. S uživanjem se vrtela na barskoj stolici. Njene noge su imale držanje i ličnost. Svet za sebe na ivici sveta. Prava drugarica, pomislio sam češkajući moj stegnuti stomak. Ko si ti, upitah je bez oklevanja. Urbo-Turbo, rekla je. Pa, gde si bila dosad, Turbo, proširio sam pitanje. Ne Turbo, već Urbo-Turbo, ispravila me je. Dobro, pomirio sam se s tim, Urbo-Turbo s crticom. Ja nisam krštena, dodala je dišući kroz nos. Mi smo, dakle, nekršteni. Šta onda čekamo, uvlačio sam je u razgovor. Da popijemo piće i da nam se pripiški, rekla je. Oho, omače ti se, pomislih. Onda ćemo u WC, obećavaš? Sise su joj bile upadljivo simetrične. Pišaću sigurno večeras,

priznala je, i to više puta. Udelio sam joj jedan mačosmešak. Primila ga je priljubivši se uz mene. Uzeo sam njenu stiskavu ručicu i položio je na moje međunožje. Opipala je bez žurbe, celom dužinom. Idemo, rekla je. Dišem ti u vrat, rekao sam i nežno je gurno u pravcu jedinog klozeta na tom uskom ali živom prostoru. Dok smo se probijali kroz gomilu, napirlitani tršavko u svilenoj roza košulji prepreči nam put. Uhvatio je moju novu prijateljicu za ruku i privukao je sebi. Bili su opasno blizu. Nisam bio siguran da li je hteo da je javno poljubi ili da joj odgrize parče usne, pa da ga pljune meni u lice. Njihov iznenadni razgovor bio je daleko od šaputanja tako da sam, i pored drndave muzike, uspeo da čujem neka pitanja i neka imena. Gombi, ljubomorko se odazivao na to ime. Već je počelo da me zamara ponavljanje jedne iste scene: Urbo-Turbo prvo kvrcne Gombija po nosu, a onda se Gombi udara otvorenom šakom – malo u čelo, malo u prsa. Zato sam ga kucnuo po ramenu i rekao: povredićeš se tako. On se još više uneo u lice moje nove prijateljice i upitao je ne gledajući u mene: ko ti je ovaj bljuzgov? Tu sam se malo opustio. Mrzim kad se moroni ponašaju kao sultani. Još u ranoj mladosti, kao talentovani igrač klisa, stekao sam okretnost i brzinu. To svoje detinje iskustvo primenio sam vrlo ubedljivo. Ako ruka promaši – noga neće, i obrnuto. Ubrzo se meso neukusnog mladića Gombija uleglo od mojih udaraca. Gužvica ljudi se odmakla i napravila mu mesta da može da se valja na podu, tresući se i krvareći. Stajao sam na njemu birajući korake. Izgaziti, slomiti ili zatući? A onda sam začuo glasove: Magični, nemoj! Magični, ne pravi sranje, doći će murija! Pusti ga, Magični vidiš da je zaljubljen! Oprosti mu, Magični, dečko zna šta radi! I slična

preklinjanja. Zastao sam. Još uvek se čuo fijuk moje pesnice kroz zadimljeni vazduh. Pogledao sam u Urbo-Turbo. Bila je spremna za milost. Idemo na neko drugo mesto, rekao sam i poveo je prema izlazu. Napolju nije bilo dovoljno svežeg vazduha da se izduvam. Ali, Urbo-Turbo je imala kola. Ona je bila od onih zrelih devojaka koje nisu gubile vreme u gubljenju vremena. Odvezli smo se do Trojanske šume. Popeo sam je na moj omiljeni panj kako bih mogao da joj virim pod suknju. Imala je gaćice na sebi. Milovao sam joj macu pod mesečinom. To me je oraspoložilo. Da ne bi nakvasila gaćice Urbo-Turbo siđe s panja. Uхватила me je pod ruku i povelа u šetnju. Bespomoćni tipovi su i te večeri izveli svoje kućice da malo njuškaju i laju umesto njih. Svuda oko nas širio se miris pseće mokraće i psećih govana. Hajdemo odavde, rekao sam, ovde suviše miriše na ljude. Njene štikle se ukopaše za trenutak. Iskežila se na mene kao prava kučkica. Pogled na njene očnjake učvrstio je moje uzbuđenje. Odlučio sam da je predstavim mojim prijateljima koji su prijateljevali u kafani „Ceh Džek”. Moji prijatelji su bili braća Rovci: Rovac Jedan i Rovac Drugi. Pozdravili smo se rudarskim pozdravom. Odmah smo prešli na pričanje priča. Urbo-Turbo je želela da čuje zašto braća Rovci nisu blizanci. Ispričali su joj kako se to desilo, a onda im je ona objasnila zašto je to dobro. Osvojila ih je tom pričom o dva paralelna crnca koji su imali zajedničku majku belkinju. Ja sam ispričao neke vojničke pričice, ali one nisu bile dovoljno poučne, a ni zabavne. Zato sam ubrzo prestao da govorim i samo gledao Urbo-Turbo kako priča svoje stvari. Nisam je pažljivo slušao jer sam se baš upiljio u nju. Nije mi trebalo mnogo vremena da se uzbudim od tog prizora. Rukom sam joj stisnuo koleno ispod stola, tako da i braća Rovci primete.

Urbo-Turbo je razumela moja osećanja. Ustala je i rekla da mora da se olakša. Ispratio sam je sve do WC šolje. Dohvatili smo se bez reči. Poljupci su više ličili na ugrize. Trljali smo se jedno o drugo, ne znajući odakle da počnemo. U slatkom grču, zapahnut mirisom amonijaka i sone kiseline, izgubio sam orijentaciju u prostoru. Moje razdrljeno telo se zanelo na pogrešnu stranu i naletelo na rajber. Dobro sam ga osetio. Oštar rez iznad desne obrve. Iako prekinuta u petingu, Urbo-Turbo se brzo snašla. Iz torbice je izvadila papirnu maramicu i obrisala mi krv. Rekla je: moram da ti isisam prljavu krv. Masirala mi je rasekotinu služeći se jezikom i pljuvačkom. Kada je prvi bol prošao, rekla je: vodim te kod mene kući, da ti isperem ranu i zalepim flaster. Pitala me za tetanus. Odmahnuo sam rukom i pokazao joj sveži ožiljak koji se crvenio ispod desnog pazuha. Promenila je maramicu i izvela me napolje. Braća Rovci su blenuli u nas, zadivljeni i napaljeni. Zažmurio sam u znak pozdrava i produžio dalje, oslonjen na telo moje nove prijateljice. Taman smo zakoračili u noć, kad se začu vrištanje i vapaj. Urbo-Turbo! Urbo-Turbo! Neću da te izgubim! Neću i neću! Opet onaj tršavko, samo što više nije bio napirlitan. Rana me je pekla i smetala mi je ljudska buka. Krenuo sam da ga učutkam. Gombi je zaskvičao i nasrnuo na mene. Imitirao je karate stil. Mora da je bio s Donje Trošarine. Šamarao sam ga pesnicama po temenu. Zalegao je na trotoar. Nisam ga celog spakovao. Morao sam da se pobrinem za Urbo-Turbo. Zagrlio sam je da proverim da li ima drhtavicu. Naš ljubomorni pratilac se nekako uspuzao uz lampion. Ovo neće tek tako da završi, zapamti! Tršavko me uporno dozivao i dozivao. Hteo sam da se odazovem ali je Urbo-Turbo rekla, milujući mi mišicu: nemoj, iskrvarićeš

zbog budale. Zatim smo ušli u kola i odvezli se u naselje „Četiri Generala”. Tamo je živela Urba-Turbo. U porodičnoj kući koja je bila osvojena i pusta. Čim smo stigli počela je da se svlači. Skinula se skroz gola. Ukazala mi se njena divota. Dok sam je upijao i odmeravao zamagljenim pogledom, ona mi je stiskala mitesere. Dopalo mi se što nije imala dlake na bradi. Sedi, rekla je, ali nemoj preko mene. Seo sam na ponuđeno mesto. Samo trenutak, rekla je i napustila sobu. Vratila se s bočicom hidrogena i povećim komadom vate. Rekla mi je da mogu slobodno da je uhvatim za sisu ili guzu. Da olakšam sebi dezinfekciju. Istrpeo sam ono što mi je radila. Umesto njene naježene kože opipao sam flaster na čelu. Čvrsto se držao. Poslužila mi je dedinu rakiju, pretočenu u flašu bugarskog viskija. Probao sam je uz zdravicu. Pojila me je tako neko vreme. Uskoro sam se nadimao kao žaba na listu lokvanja. Kad su noge počele da mi otiču rekao sam: hodi, devojčice. Ne gutaj vazduh dok piješ rakiju, rekla je ona i uzela me dole. Vodili smo ljubav na noćnom stočiću. Posle smo ležali i pušili. Dobra si, rekao sam, unosiš se u tucanje. Ona je otrešla pepeo na moje grudi. Okreni se na stomak, rekla je. Poslušao sam. Pljesnula me je po guzici. Ponovila je to ne vadeći cigaretu iz usta. Onda mi je nabila prst u čmar. Zastenjao sam kao pravi ljubavnik. Počeo je da mi se kruti. Osetio sam kako žar cigarete šeta duž moje kičme. Od toga mi se još više digao. Već mi je žuljao stomak. Imaš smisao za humor, rekao sam. Okreni se na leđa, rekla je i izvukla prst iz mene. Opet sam poslušao. Nagnula se kao divlja jahačica spremna za skok ili dugotrajno čučanje. Nemoj u pupak, rekao sam i izvio glavu. Nasmejala se i ispustila cigaretu između mojih nogu. Moja jaja u vrelini malog

plamena skupiše se na gore. Sačekali smo da vatra zapucketa, ali plamen se skoro bešumno širio. Prekrili smo ga ćebetom i završili s njim. Urbo-Turbo je donela čistu posteljinu i rasprostrla je na pod. Hteo sam da malo spavamo zajedno. Nije važan san već spavanje, razmišljao sam dok su mi se oči sklapale. Dovoljno se naspavati. Dovoljno. Probudio me nimalo udaljen zvuk lomljivine stakla. Nisam čestito ni poskočio, a na vratima se pojavio neumorni Gombi. Odmah mi je bilo jasno da je totalno van sebe. Kosa mu više nije bila tršava već spljoštena kao mokra slama. Nije stigao ni košulju da promeni. Opet sam morao da slušam njegove urlike. Urbo-Turbo! Beštijo-Kurveštijo! Izvukao je „skakavac” i pritisnuo patent. Razmišljao sam jako i brzo. Nisam imao izbora ni prijatelja. Razmišljao sam duboko. Nisam imao odeću ni štitnike. Razmišljao sam još dublje. Imao sam grudvicu šlajma u grudima. Iskašljah je pritiskajući muda rukama. Gombi se približavao brzinom obada. Pljunuo sam ga u oči. Kriknuo je i uhvatio se za glavu. To mu je bila kobna greška. Toliko je obnevideo da je zaboravio da u rukama ima isukani „skakavac”. Sečivo mu se zarilo u desno oko. Ovog puta se čuo nadzemaljski krik. Više krikova. I Urbo-Turbo je ispustila jedan. Sav u agoniji, Gombi je posrnuo i pao na lice. Zakovao se do kraja. Krv mu je isticala kroz sve rupe na glavi. Kršeći ruke Urbo-Turbo se bacila na Gombijevo ispumpano telo. Oh, Gombiiii! Gombiiii! Živote moj prošli! Drala se kroz retke, znojave suze. Samo si me ti voleo, nastavila je da ređa istinu za istinom. Onda se okrenula prema meni i pitala: ima li sudbine! Nema sudbine, rekoh, samo ima nas koji smo odabrani. Ona je tada rekla: Đubre jedno! Sebično i neotesano! Gorećeš u paklu! Na te reči prekora pao mi je do

korena. Stvarno mi se dopadaš, rekao sam, imaš nešto ali ja imam još nešto. Navukao sam moj varteks-pet-dva-pet-levis na gola bedra. Posle se na fotografijama videlo da nisam zakopčao jedno dugme na šlicu. Ali u tom trenutku nisam obraćao pažnju na takve detalje. Pljunuo sam u sudoperu i sklonio kosu sa čela. Izašao sam u dvorište.